

Arrest

nr. 178 250 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 september 2016.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK die *loco* advocaat H. RIAD verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name zijn vrees voor de Ethiopische autoriteiten naar aanleiding van zijn politieke activiteiten.

Verzoekers vorige asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raad arrest nr. 155 335 van 26 oktober 2015 omdat geen geloof werd gehecht aan zijn gevangenschappen en aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een arrestatiebevel van de Ethiopische politie, de briefomslag waarmee deze hem is opgestuurd, foto's van zijn deelname aan de betogingen, een brief van de Afar Human Rights Organization en een begeleidende brief van zijn advocaat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 september 2016, voert verzoekende partij aan dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert voor het regime in haar land van herkomst. Zij wijst er op dat er in haar geval sprake is van een surplace element aangezien zij heeft deelgenomen aan betogingen in Brussel, zoals blijkt uit het nieuwe stuk van de Afar Human Rights Organization. Verzoekende partij vervolgt dat er actueel in Ethiopië veel problemen zijn en dat de staatsveiligheid gemobiliseerd is om opposanten op te sporen. Verzoekende

partij stelt dat bij de betogingen in Brussel voor de Ethiopische ambassade foto's genomen werden en dat daar melding van gemaakt wordt door verschillende opposanten en betogers. Doordat foto's genomen worden tijdens de betogingen is het duidelijk dat de ambassade en het regime op de hoogte zijn van de namen van de deelnemers. Verzoekende partij meent dat er op het Commissariaat-generaal een onderzoeksplicht rust en dat zij zou kunnen nagaan of er tijdens deze betogingen inderdaad personen zijn die foto's nemen van de manifestanten.

Met betrekking tot de asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) rust de bewijslast in beginsel op de kandidaat-vluchteling, maar het onderzoek van de feiten is een gemeenschappelijke taak van de kandidaat-vluchteling en de beslissende instantie. De verzoeker moet geloofwaardig zijn door de waarheid te vertellen en mee te werken, terwijl de beslissende instantie over een goede kennis moet beschikken van het wettelijke en politieke systeem van het land van herkomst en van de activiteiten van de verzoeker in het gastland, die zouden kunnen leiden tot vervolging in geval van terugkeer.

Indien verzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de geloofwaardigheid van de aanvraag moeten beoordelen. De verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, Note on *refugié sur place* claims, februari 2004). Dit houdt in dat activiteiten na de vlucht niet noodzakelijk zullen leiden tot een reëel risico van vervolging in het land van herkomst ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene.

De Raad stelt hierbij vooreerst vast dat verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij beweert, haar voorgehouden politiek profiel, haar politieke activiteiten en lidmaatschap van de oppositiepartij, en haar vervolging/arrestatie in haar land van herkomst niet aannemelijk heeft gemaakt in haar land van herkomst.

In het arrest naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag wordt het volgende vastgesteld: "(...) De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker gelet op zijn incorrecte, vage en onaannemelijke verklaringen. Zo maakt verzoeker geenszins geloofwaardig dat hij als gevolg van zijn politieke activiteiten gedurende een maand in de Zeway gevangenis zou hebben verbleven, gezien zijn verklaringen over de grootte van de gevangenis en over de mogelijke activiteiten van de gevangene nie stroken met de informatie in het administratief dossier (gehoor, p. 12-13), hij tegenstrijdige verklaringe aflegde over hoe vaak hij er mishandeld werd (gehoor, p. 15-16) en zijn relaas over de tijd in de gevangenis uiterst oppervlakkig en weinig doorleefd is (gehoor, p. 12, 15).

Aldus blijken verzoekers verklaringen over de essentiële elementen van zijn asielrelaas vaag, onaannemelijk en, wat de Zeway gevangenis betreft, zelfs strijdig met de informatie in het administratief dossier zodat verzoeker niet aannemelijk maakt ooit deze gevangenis te hebben gezien, laat staan er gevangengezet was. Verzoeker stelt dat hij "naar best vermogen verklaringen heeft afgelegd" over zijn verblijf in de Amestena gevangenis in 2005 EK. Volgens hem moet ook hier rekening worden gehouden "met alle elementen die aangebracht worden door verzoeker rekening houdend met de beleving van deze traumatische feiten en de impact hiervan op verzoeker". Voorts wordt benadrukt dat het voor verzoeker het belangrijkste was te ontsnappen aan verdere daden van vervolging, waardoor "van hem niet verwacht (kan) worden dat hij vooreerst, met risico op zijn leven en fysieke integriteit, onderzoek doet naar de persoonlijkheid, de status en de invloed van de vervolger". Echter de Raad wijst erop dat van een asielzoeker wel degelijk kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas - zoals de identiteit, persoonlijkheid, status en invloed van zijn vervolgers - waarvan hij geen kennis heeft. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en ondergraven de waarachtigheid van verzoekers vrees voor vervolging.

Er wordt evenmin geloof gehecht aan verzoekers bewering opgebeld te zijn door de Kebeleleider, A., die eiste dat hij lid werd van Ehadeg, en steeds bedreigd te zijn geweest als Amhara. Immers verzoeker is uiterst onbekend met deze persoon weet en enkel dat hij voorzitter is van zijn Kebele (gehoor, p. 17). Verzoekers bewering dat hij "steeds geweigerd heeft om in te gaan op dit verzoek en bijgevolg nooit lid

geworden is van Ehadeg", waardoor het niet verbazend zou zijn "dat verzoeker geen uitgebreide informatie kan geven over Kebeleleider A." is niet ernstig. Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing hem "een rationele en westerse manier van denken (opgelegd), zonder rekening te houden met het specifieke profiel van verzoeker" dan licht hij niet toe welke denkwijze dan wel gevolgd dient te worden. Daarenboven, indien verzoeker meent dat hij naar Europa moet vluchten dan kan worden verwacht dat hij de noodzaak hiervoor weloverwogen heeft en dus naging wie hem bedreigde, of dit ernstig was en of er mogelijk alternatieven waren in zijn eigen land. Dit is niet het geval. Voorts kan verzoeker niet toelichten wie hem met de dood bleef bedreigen (gehoor, p. 17), terwijl het steeds dezelfde persoon zou zijn geweest (gehoor, p. 17). Ook verzoekers verklaringen over de arrestatie kort voor zijn vertrek uit Ethiopië zijn onaannemelijk vaag (gehoor, p. 8, 19). Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van zijn ontsnaptingsverhaal ondermijnd door de onaannemelijkheden en incoherenties in zijn verklaringen daaromtrent (gehoor, p. 6-7).

De stellingen in het verzoekschrift dat uit het Nederlands Algemeen Ambtsbericht Ethiopië van mei 2013 blijkt "dat wanneer men verdacht wordt lid te zijn van de oppositie men aanhouding en strafrechtelijke vervolging riskeert", dat "Het is voldoende dat de Ethiopische autoriteiten verzoeker hiervan verdenken", dat hij een politieconvocatie heeft neergelegd, dat het "ook niet verwonderlijk (is) dat de Kebeleleider ook een etnisch component aan de doodsb bedreigingen voegt, gelet op de etnische verdelingen in Ethiopië enerzijds en de nauwe band tussen etnische entiteiten en politieke partijen anderzijds" en dat de commissaris-generaal is "voorbijgegaan aan het feit dat verzoeker omwille van zijn beroep als taxichauffeur en het feit dat hij hierdoor in contact komt met verschillende mensen die verschillende politieke meningen zijn toegaan een hoger risico loopt om verdacht te worden van een afwijkende politieke mening", doen geen afbreuk aan bovenstaande concrete vaststellingen dat verzoeker de beweerde arrestaties omwille van zijn politieke activiteiten niet aannemelijk maakt.

2.2.3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.(...)"

Verzoekende partij stelt voorts dat de Ethiopische ambassade en het regime op de hoogte zijn van haar naam en die van andere deelnemers aan enkele betogingen in Brussel, er actueel in Ethiopië veel problemen zijn en dat de staatsveiligheid gemobiliseerd is om opposanten op te sporen. Zo verzoekende partij terecht stelt dat er actueel problemen zijn in Ethiopië en de staatsveiligheid gemobiliseerd is om opposanten op te sporen, wijst de Raad er op dat dit nog niet wil zeggen dat de Ethiopische ambassade in België, zelfs al zouden door personeel van de ambassade foto's genomen worden van opposanten, personen die deelnemen aan een manifestatie of betoging (systematisch) opspoorde of kan opsporen. In casu dient daarbij rekening te worden gehouden dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in haar land van herkomst politieke activiteiten had, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat zij voor deze politieke activiteiten werd gearresteerd en veroordeeld.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt wat dienaangaande in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Uit niets blijkt immers en verzoekende partij toont niet met concrete, objectieve en valabele elementen aan dat de Ethiopische ambassade, daargelaten of en in welke mate foto's hiervan zouden zijn genomen, daadwerkelijk op de hoogte zou zijn van haar deelname aan die betogingen, laat staan dat de Ethiopische overheid haar heden zou viseren en vervolgen, omwille van die betogingen in België of om welke andere reden dan ook. Het is aan verzoekende partij om die vrees en problematiek met concrete en valabele gegevens *in concreto* aannemelijk te maken, waar zij echter geheel in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij aanvoert dat er op het Commissariaat-generaal een onderzoeksplicht rust en de commissaris-generaal zou kunnen nagaan of er tijdens de betogingen inderdaad personen zijn die foto's nemen van de manifestanten, wijst de Raad op hetgeen dienaangaande in de beschikking d.d. 1 september 2016 wordt gesteld, met name: "In de mate verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat verzoeker geen bijkomende inhoudelijke

verklaringen heeft afgelegd en hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.” Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS